

Quan sortim de casa, de camí a l'escola, cada cop ens apropem més i més al vostre petit paradís. Mica en mica ens van envaint les ganes, ens comença a bullir la sang i sentim, cada cop amb més intensitat, l'olor de l'escola.

Entrem dins l'escola. Inspirem abans de res: fins i tot abans d'obrir els ulls i adonar-te que tens quelcom que penja del sostre. Però tot i això, hauràs inspirat amb totes les teves forces fins assegurar-te que totes les cèl·lules del teu cos s'han amarat de les olors de l'escola. Una olor dolça la majoria de les vegades. En d'altres ocasions recorden a colònia d'infant, i d'altres a menjador.

El primer pas, un cop t'hagis donat al cap amb tot el que penja del sostre, cauràs en la realitat i pensaràs: <<camina, que hem d'anar a classe>>. I de camí, en aquests pocs metres de passadís, anirem inspirant diferents tipus de màgia.

Segon pas, trobes amb la mirada una Pilar que sembla un petit terratrèmol, que mai para, però que sempre sembla trobar l'instant per trobar-se amb els teus ulls i donar-te el bon dia que ens confirma que ens accepten a l'escola, que som ben vingudes, que traiem el somriure: que aquí tothom en té un de maco.

Tercer pas, un Toni que no sap si anar a la sala de mestres, a l'atelier o mirar la pel·lícula que veuen els infants al menjador. Ell és el que confirma el bon dia de la Pilar, el que amb un lleu moviment assentiu del cap et convida a casa seva. No ho pronuncia però sembla que aquest lleu moviment expressa amb totes les seves lletres i paraules, la frase següent:

<Casa meva és casa vostra, si és que hi ha casa d'algú>. Quart pas, moment de parar, mirar a dreta i a esquerre. A la dreta trobem la Sònia i la Júlia, vestides amb una armadura indestructible carregada de dolçor. Normal que veiem els infants dirigir-se a classe com si no hi hagués demà. Mirem a l'esquerre. Veiem un grapat de nens i nenes al menjador mirant alguna pel·lícula, i el més normal és pensar que tenen son, però després te n'adones que tenen una energia inesgotable, i potser és per això que és tan inesgotablement màgica l'escola.

Cinquè, sisè, setè i vuitè pas. Ja ens hem creuat amb uns quants nens i nenes. Aquí el somriure ja és cada cop més impossible de dissimular. Olor a bon dia, olora a un suavitzant que sembla cansat ja de veure tanta roba plena de fang, pintura i il·lusió.

Ja van nou passes, deu, onze i dotze. Trepitgem l'entrada del Joan i la Noelia. Tots dos asseguts en aquelles petites cadires esperant per donar la benvinguda a tota persona que passi per davant. Un petó, una abraçada i una tendresa que espanta qualsevol malson que encara continuï de la mà de les lleganyes que no ens hem pogut treure de la cara. Girem una mica, entrem a l'habitació de la Mari Carmen i la Sònia. Saps que quan hi posis un peu a dins, et diran que no cal que truquis a la porta. Després somriuran i diran bon dia. I quan més endavant veiem la Sònia en acció, penses en la nena que porta dins i la sort que té, que totes les mares són bones i solucionen ràpid els problemes... doncs imagineu la Sònia!

Sortim. Ja portem unes quantes passes, i en tot aquest anar i venir ens hem creuat uns quants cops amb la columna que

sosté l'escola. Que com que som tant paradoxals, ens permetem afirmar que no tenim espai, però aprenem per espais. I si això sembla difícil, que els quatre mòduls que tenim segueixin en peu, es gràcies a l'Andrés, que ja ha desaparegut de la nostra vista a arreglar tot allò de fora i també de dins l'esperit de l'escola. No sense un <bon dia> relaxat, sense pressa i com si tingués tot el temps del món per saludar-nos.

Seguim parades, just al centre del món. I quan creiem que tot el que ens envolta és més que màgic, acabem de girar i veiem a la Lucía. També asseguda a la cadira, com si no existissin penes en aquesta vida que no pogués curar amb la seva salutació.

Tic tac, el temps passa i nosaltres seguim gaudint del món que ens envolta. No pot ser. Seguim endavant. Pas a pas. Hem d'avançar.

Caminem més. La porta de la Dolors està mig oberta. Bona senyal. Apropem-nos. Respirem el seu aire. La seva olor. Potser amb una mica de sort aconseguim amarar-nos d'ella i podrem arribar a assemblear-nos una mica, a saber tant com ella, a arribar a transmetre, al menys, la meitat que ella.

Ja no cal que caminem més. Aquí a l'esquerre tenim el final. El final que no vols que acabi. Aquest bon rotllo de veure dos paral·lels fent-se bromes mentre veus als seus ulls que, siguin creients o no, demanen gràcies cada segon que passa per haver-se creuat en el camí de l'altre. I el més important de tot és que tot i ser el Jose i la Bea, la Bea i el Jose, ens han deixat entrar, ens han rodejat amb els braços

i ens hem pogut sentir part d'alguna cosa més grans que nosaltres mateixes.

I ara toca tornar a desfer els passos que em caminat, acabant de saludar també la Yolanda, que vetlladora, fa patis, fa rotllanes i segueix amb el bon rotllo que transmet la resta de l'escola.

Desfem passes. Aquest cop carregades. En un braç l'abric que dúiem a les nou del matí que ara ja no cal, que és entrar a l'escola i sortir el sol per no deixar ni un raig de tristesa a la vista.

A l'altre braç alguna feina inacabada, algun espai per retocar o moltes excuses per tornar. I dins el cos, al cor, al fetge i al pàncreas, molts records, moltes olors, molts petons que ens hagués agradat fer, moltes abraçades pendents, moltes llàgrimes per compartir amb el coixí. Per la tristesa dels finals.

Heu aconseguit que sortim al pati i olorem les caixes trencades, que saben a creativitat. A entrar a l'espai d'hort i olorar natura, que sap a curiositat. A fer la compra a l'espai d'anglès i sortir amb quelcom més que una llista incompleta, que olora a món, a absència de fronteres.

Heu aconseguit que entrem a l'espai lingüístic i aconseguim olorar les lletres que saben a creixement, a infància i a autonomia. Que saben a representar històries, a escoltar la dels companys, que saben a respecte. Que entrem al matemàtic i aconseguim olorar la màgia que surt dels caps que pensen en les estratègies per vèncer un joc, per resoldre una operació o per pensar quin serà el següent

planeta al que viatjaran quan construeixin el coet.
Construcció que passarà indubtablement per l'espai d'art,
on s'olora a art. A petits artistes, pintura, imaginació i més
pintura. On no cal somiar un món millor. On aquest món, es
crea.

Heu aconseguit que visquem una experiència que mai
sabrem explicar. Que formarà part de les històries que
escoltaran els nostres nets. I mai, mai a la vida, podrem ser
capaces d'explicar tot el que ens heu fet sentir, gaudir i
créixer. Que no hi haurà mai cap cofre dels records que
pugui contenir cap grapat de tot el que ens heu fet sentir.
Que si poguéssim guardar-ho en una caixeta... Si ja som
les dones més felices de la Terra amb això així, tant efímer,
tant acabat...

Però, finalment, ens anem amb un bon sabor de boca.
Perquè al final, en tot allò que olorem, segur que cada
partícula que ens passa pel nas ens recorda a alguna petita
olor que desprengui l'escola. Que ens hagi marcat. Com
totes vosaltres.

Centenars de milers de milions de gràcies per tot.
Mònica i Gemma. Alumnes de Pràctiques